

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Tady jsou dva texty o vánočních svátcích, které vyšly v prosincových Jižních listech.

Měkké dárky jsou prý ty nejhorší

Terezie Adamcová a Tereza Pavelková, 8. A

Je tady prosinec a to znamená, že jsou tu Vánoce, svátek, kvůli kterému většina z nás přichází o svoje úspory.

Největší výdaje jak finanční, tak psychické mají rodiny s dětmi. Hlavně když se dětem zalíbí celý katalog s hračkami. Většina hraček stejně po týdnu leží na dně krabice a nikdo si na ně nevzpomene. Starší děti toho nechtějí tolik, ale i tak je to stále nákladné.

Kromě dárků pod stromeček je důležité napéct i nějaké to cukroví. Přípravy na pečení začínají klidně i měsíc dopředu. Většinou to s množstvím cukroví přeženeme a pak se divíme, že máme o tři kila více. Ale i tak je cukroví na Vánocích to nejlepší.

Po dni bez masa je štědrovečerní večeře, jídlo, které se připravuje jako v nějaké pětihvězdičkové restauraci. Hlavním důvodem je to, že hodně z nás nejí kapra nebo bramborový salát, v té chvíli je důležité část jídla nahradit něčím, co daná osoba je schopna konzumovat bez jakýchkoliv problémů.

Po štědrovečerní večeři je čas, na který se těší hlavně děti, ale i dospělí. Je to čas, kde jsou všichni pospolu u vánočního stromečku a předávají si dárky. Většinou malé děti bývají zklamané, že nedostali všechny dárky, které si do dopisu pro Ježíška napsaly. Taky si spousta lidí myslí, že měkké dárky jsou nejhorší. Ale nemusí to být to nejhorší. Dostali jste už někdy třeba pytel brambor nebo uhlí?

Podle nás bychom si měli dárků více vážit. Vánoce přece jen nejsou jen o dárcích. Ale když někomu dárek darujeme, je to pro nás větší radost, než když ho od někoho dostáváme. Ale myslíme si, že ať už jsou dárky jakékoliv, tak jsou všechny pěkné a darované s láskou.

Vánoce přece jen nemusí být tak špatné. A jsou přece jenom jednou za rok.

Pravda o Vánocích

Nikol Ondrušová a Adéla Galušková, 8. A

Myslíme si, že každý má rád Vánoce, i když se možná najde někdo, kdo je nenávidí nebo nemusí. Každé malé dítě ví, že na štědrý večer navštěvuje naší domácnost Ježíšek, který nechává pod stromečkem dárečky. Podle nás je nejlepší dárek ten, když se celá rodina sejde, ale bohužel v mnohých případech tato možnost není.

U mladších dětí stačí jen nějaká drobnost, například nějaký plyšák. Nejčastěji u malých holek jsou to panenky a u kluků nějaká autíčka, ale taky se najde případ, kdy je to naopak.

Náš názor je takový že by o Vánocích nikdo neměl být sám, myslíme si, že jediná pozitivní věc na Vánocích je ta, že můžeme strávit nějaký ten čas s rodinou a blízkými. Když se blíží Vánoce, každý si řekne, že by měl někomu koupit dárek ze slušnosti, a proto to si říkáme: Měla bych mu koupit dárek, protože už mi ho koupil taky. Podle nás by se nemělo dávat dárky jenom na Vánoce, ale měly by se dávat po celý rok, když mám náladu a mám toho člověka fakt ráda.

My dvě osobně moc Vánoce nemusíme. Jedna z nás z toho důvodu, že rodiče jsou rozvedení a nikdy za mých 14 let jsem nezažila Vánoce s oběma rodiči, proto je

slavím dvakrát. Druhá nicméně slaví Vánoce normálně s oběma rodiči a celou rodinou.

A Vánoce taky nemusíme z toho důvodu, že jsou to jedny z nejprolhanějších svátků. Už od mala nám rodiče lžou, že dárky nosí Ježíšek, ale všichni moc dobře víme, že to není pravda, protože dárky nosíme my. Lžeme, že máme radost z dárků, i když z nich radost nemáme. Lžeme si, že se mu ten dárek bude líbit, i když víme, že se mu nebude líbit. Často kupujeme dárky, které se líbí nám, a ne druhým. Tohle je náš pohled na Vánoce.

Texty, které napsali žáci účastníci se olympiády v českém jazyce na téma „Tomu říkám překvapení“.

První překvapení muselo být zvláštní

Andrea Sušilová, 9. A

Překvapením nazývám to, čím mě někdo nebo něco překvapí. Bez pochyb nejsem jediná, kdo zažil nějaké překvapení, ať už příjemné, nebo nepříjemné. Hodně lidí překvapení nemusí a já nejsem výjimka. Většinou to má opačný efekt než ten, se kterým se počítá. To snad pro ostatní problém není, překvapený výraz si užijí tak či tak.

Bylo by zajímavé vědět, kde a jak první záměrné překvapení vzniklo. Lidé ještě kdysi neuměli mluvit, takže to muselo být o to těžší. Nejspíše si žádný lidoop neřekl, že si ze své přítelkyně udělá srandu tím, že řekne, že místo modrých bobulí vzal červené. Ostatně... všemožné věci se staly tak říkajíc „nějak“. Určitě to první překvapení muselo být zvláštní; všechno, co bylo první, muselo být zvláštní. Co by to bylo za svět, kdyby vše bylo perfektní? To bylo nudné, i když ale musím přiznat, že bez překvapení a mnoha dalších věcí by se lidstvo v pořádku obešlo.

Ale kdybychom se beze všeho, co máme teď, obešli, byli bychom tam, kde jsme byli před statisíci, ba miliony let. Možná by to nebylo špatné a lidem by se žilo lépe. To ale mně a ostatním nepřísluší soudit. Asi je to takto nejlepší, a kdyby ne, tak by to takhle nebylo. Snad.

Čím mě to chce ta mamka překvapit?

Nathalie Anna Strnad, 8. B

Byla neděle a krásně svítlo sluníčko, já jsem se zrovna probudila, mamka mi donesla snídani a já jsem si užívala rána.

Už v sobotu mi mamka říkala, že někam pojedeme, ale nechtěla mi říct kam, protože to mělo být překvapení. Já už od malička překvapení zbožňuju, tak jsem se moc těšila. Sice jsem se pořád snažila mamku ze zvědavosti přemluvit, ale ona se nenechala, tak jsem musela s napětím čekat.

Pořád jsem se ptala mamky: „Už pojedeme?“ A ona mi pořád říkala: „Počkej si, počkej.“

Já byla strašně nedočkavá a o tom překvapení jsem pořád dokola mluvila.

Jelikož jsem se strašně nudila, tak jsem si začala v hlavě říkat, jaké překvapení by to mohlo být?

Ale žádnou odpověď jsem nedostala, protože mě nic nenapadlo.

Marně jsem doufala, že se aspoň trochu dozvím, kam pojedu, ale bylo to bez šance, mamka se nedala přemluvit ani za nic.

Začínal zvonit kostel a já jsem zjistila, že je čas na oběd. Mamka uvařila mé oblíbené jídlo, což byly špagety, moc jsem si na nich pochutnala. Když jsem dojedla, maminka mi řekla, že se mám obléct a pojedeme. Já s nadšením vyskočila až málem ke stropu a šla jsem se obléct.

Když jsem byla oblečená, maminka už čekala u dveří.

Šly jsme na parkoviště před barák a hledaly auto, stálo opodál.

Nasedly jsme a jely, jely jsme s mamkou asi hodinu a půl a mě ta cesta přestávala bavit.

Už jsem byla velice nedočkavá a najednou začalo auto zastavovat...

Uviděla jsem ceduli s nápisem Havířov a uvědomila jsem si, že tady bydlí moje nejlepší kamarádka, kterou jsem neviděla snad rok. Uviděla jsem ji a se slzami v očích jsem se za ní rozběhla a obejmula ji. Říkám mamce: „Bylo to nejlepší překvapení, moc ti děkuji, mám tě moc ráda.“